

วิวาห์รัก ร้อยเล่ม

เมื่องานวิวาห์ที่ควรเกิดขึ้นจากความรัก
กลับเต็มไปด้วยแผนการร้ายตั้งแต่เริ่มต้น
แล้วชีวิตคู่ที่เต็มไปด้วยเล่ห์ลวงนี้จะลงเอยเช่นไร

เนวิกา

ตัวอย่าง

วิวาห์รักร้อยเล่ม

ตัวอย่าง

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ร่างกายเติบโตได้ด้วยอาหาร สมองเติบโตได้ด้วยการอ่าน

-เนวิกา

วิวาห์รักร้อยเล่ม

เนวิกา

เขียน

ตัวอย่าง

วิวาห์รักร้อยเล่ห์

ผู้เขียน เนกิกา

สำนักพิมพ์อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๓๗๘ ถนนรัชโยธิน (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๙

โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑

E-mail: info@amarin.co.th

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๓๗

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่ว่าวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด ถือเป็นความผิดอาญา ตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-387-910-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้จัดการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์

บรรณาธิการอำนวยการ อุษณีย์ วิตกพันธ์

บรรณาธิการ ลดาวัลย์ นงลักษณ์

ผู้ตรวจทานต้นฉบับ นาฏินันท์ จันทร์ธีระวงศ์

ศิลปกรรมผู้ออกแบบปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล

คำนำสำนักพิมพ์

“Love Square ชวนคุณหยุดพัก มาเติมรักให้เต็มใจ”

เพราะต้องการแก้แค้นให้กับพ่อ ณัฐณภิสจึงตกลงปลงใจแต่งงานกับ เจนภพ ลูกชายของคนที่ทำให้ครอบครัวของเธอต้องตกอับ โดยไม่สนใจว่า เจ้าบ่าวที่แสนจะปากเสียของเธอนั้นจะต่อต้านงานมงคลสมรสนี้อย่างไร เนื่องจาก ตั้งใจแล้วว่า การแต่งงานครั้งนี้จะเป็นแต่เพียงในนามเท่านั้น แต่เมื่อได้ใกล้ชิดกัน ทั้งคู่กลับเกิดความเห็นอกเห็นใจจนกลายเป็นความรักโดยไม่รู้ตัว

ในที่สุดแล้วณัฐณภิสจะเลือกตัดสินใจทำอะไร ระหว่างแก้แค้นกับยุติ แผนการทั้งหมด...เพียงเพื่อความรัก

สำนักพิมพ์อรุณขอฝากผลงานของ เนวิกา ไว้ด้วยนะคะ

อรุณ

สำนักพิมพ์อรุณ

พฤษภาคม ๒๕๕๗

คำนำผู้เขียน

‘เทพนิยาย’ เกือบทุกเรื่อง... มักจะลงเอยด้วยการที่เจ้าหญิงและเจ้าชาย แต่งงานกันอย่างมีความสุข

ทว่า ‘นิยาย’ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องของเจ้าชายกับเจ้าหญิง อีกทั้งยังตั้งอยู่บน มุมมองกลับกันที่ว่า ถ้าเรื่องราวเริ่มต้นจากการแต่งงาน ‘อย่างมีความสุข’ แล้ว ท้ายสุดชีวิตของบ่าวสาวคู่นี้... จะมีความสุขดังเช่นใครๆ คาดหวังได้หรือไม่

‘วิวาห์รักร้อยเล่ห์’ เกิดขึ้นจากความสงสัยของตัวผู้เขียนเองว่า เป็นไปได้ไหม ... ที่คนสองคนซึ่งซังซี้หน้ากันอย่างหนักจะต้องมาอยู่ร่วมกันด้วยข้อบังคับบาง ประการที่ตนเองไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่ก็ไม่อาจเลี่ยงได้

เป็นไปได้ไหม... ที่ความใกล้ชิดจะทำให้พวกเขาเริ่มเข้าใจและเห็นใจกัน

เป็นไปได้ไหม... ที่ความเข้าใจจะทำให้ความแค้นที่เคยมีมาก่อนหน้านั้นดับมอด ลงไป และแทนที่ด้วยความรักเสียที

สำหรับแรงบันดาลใจของนิยายเรื่องนี้ ต้องขอบคุณเรื่องราวของแซมสัน และเดไลลาห์ในวิชา *Mythological and Biblical Background to English Literature* ที่เมื่ออาจารย์บรรยายเรื่องนี้จบ ผู้เขียนซึ่งควรจะตั้งใจเรียนก็กลับ คิดพล็อตนิยายขึ้นมาบ้าง และเริ่มหาข้อมูลต่อยอดเป็นต้นมา ก่อนจะเขียนจบลง เมื่อปลายปี ๒๕๕๕ อย่างรวดเร็วเพราะอินกับเรื่อง อีกทั้งแบ็กกราวด์เรื่องนี้ เป็น เรื่องค่อนข้างใกล้ตัว จึงสนุกกับการเขียนเรื่องนี้เป็นอย่างยิ่ง

ทั้งนี้ผู้เขียนขอขอบคุณบรรณาธิการที่น่ารักมากๆ และช่วยแก้งานจน ผู้เขียนเรียนรู้อะไรหลายอย่างเพิ่มเติม ขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์อรุณที่เปิดโอกาส ให้ได้เข้ามาเขียนในวงการนำหมึกอย่างเป็นทางการ ขอขอบคุณท่านผู้อ่านที่มอบ โอกาสให้นักเขียนใหม่คนนี้ด้วยการหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา... และก็หวังว่าจะได้มี โอกาสนำผลงานเรื่องใหม่ๆ มาให้ทุกท่านได้อ่านกันอีกในโอกาสต่อไป

เนวิกา

พฤษภาคม ๒๕๕๗

ในอนาคตนะ...ถ้าเจൻเลือกที่จะอยู่กับใครสักคน
ขอให้เลือกเพราะรักและมั่นใจว่าจะสามารถอดทน
และพร้อมเข้าใจเขาไปได้ตลอดชีวิต

ตัวอย่าง

รถโดยสาร ประจำทางสีส้มค่อย ๆ ชะลอความเร็วลงจนหยุดสนิทตรงป้ายรถเมล์ท่ามกลางความมืดสลัวในยามราตรี เมื่อประตูเปิดออกก็ปรากฏร่างหญิงสาวที่กำลังก้าวลงจากรถอย่างระมัดระวัง เพราะสวมรองเท้าส้นสูงถึงสามนิ้วครึ่ง เมื่อลงมายืนบนพื้นปูตาข่ายเรียบร้อยแล้ว เธอก็นึกรำคาญใจกับชุดราตรีกระโปรงบานฟูพองของตนไม่น้อยเลยทีเดียว

ณัฐนิศความหอรองเท้าแตะสภาพสมบูรณ์สมบันในกระเป๋าสะพายแล้วรีบสลับเปลี่ยนกับรองเท้าส้นสูงทันที ด้วยท่าทางไม่ค่อยจะเรียบร้อยสมกับความเป็นผู้หญิงเท่าใดนัก ดวงหน้าสวยแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางโทนสีอ่อนหวานมีสีหน้าบูดบึ้งอย่างยิ่ง ก่อนจะเงยขึ้นไปสบตากับหญิงสาววัยแรกแย้มหนุ่มน้อยท่มน้อย ทำหน้ายั่วชวนบนป้ายขนาดใหญ่หน้าสถานบันเทิงที่ผู้ชายหลากหลายวัยกำลังเดินเข้าเดินออกอย่างคึกคัก

คืนนี้อาบอบนวดหน้าปากซอยบ้านเธอมีคนมาใช้บริการเยอะเช่นเคย หญิงสาวรวบชายกระโปรงพร้อมกระชับเสื้อคลุมแขนยาวไว้ให้มัน แล้วเร่งฝีเท้าเดินเข้าซอยเล็กที่อยู่ด้านหลัง แม้ว่าจะเคยชินกับสถานบริการครบวงจรแห่งนี้มาตั้งแต่เด็กเพราะต้องเดินผ่านทุกวัน แต่ณัฐนิศก็มักจะเสียวไม่กลับตีก เนื่องจากเป็นย่านที่ค่อนข้างอันตรายหากต้องเดินกลับเพียงลำพัง

หน้าจอโทรทัศน์แสดงเวลาห้าทุ่มครึ่ง

ณัฐนิศกดลิคอกหน้าจอให้ดับลงแล้วมองบรรยากาศสลัวรอบตัวอย่างไม่ไว้ใจ มีเพียงแสงไฟจากเสาต้นถัดไปที่คอยนำทาง เคล้าไปกับเสียงกระหึ่มของเพลงเพื่อชีวิตจากร้านเหล้าที่อยู่ติด ๆ กับอาบอบนวด ถ้าไม่ใช่เพราะคืนนี้เป็นงานแต่งงานเพื่อนสนิทที่สุดในชีวิตอย่างบุญณัฐ ไม่มีทางเสียหอกที่เธอจะยอมกลับบ้านตึก

ขนาดนี้ ว่าแล้วก็หนีโกโงไปถึงสารภีที่รับปากกับเธอว่าดึกแค่ไหนก็จะมาส่ง

‘เฮ้ย-ย-ย น้อยหนา เดี่ยวเราปายส่งหน้ากลับเอง ขออีกแก้วก่อน’

ธนากรยิ้มแผ่ซู่แก้มใสที่บรจุของเหลวสีอำพันสูงเหนือหัว เนื่องจากเจ้าบ่าวของบุญยงเองก็เป็นรุ่นพี่ที่จบมาจากโรงเรียนมัธยมเดียวกัน บรรยายกาศงานแต่งงานในยามดึกจึงกลายเป็นงานสังสรรค์เฮฮาในหมู่เพื่อนฝูงไปเป็นที่เรียบร้อย

‘ไม่ต้องเลยต้น กังต้อไปเถอะ เราคงต้องกลับแล้วละ กลับดึกกว่านี้
ไม่ไหวหรอก’

หน้าของคนบอกว่าจะไปส่งแดงท่าอย่างตกอยู่ในฤทธิ์สุรา ทัศนภิสมองแล้วก็เบ้หน้า...เมฆขนาดนี้ ชั้บรถก็คงสายยิ่งกว่างูเหลือม

‘โธ...น้อยหนา เดี่ยวนะ ขออีกนิด เอ้า ชน’

‘ชนมันเข้าไปนะต้น ชนแก้วต่อแบบนี้มีหวังได้ชั้บรถชนแน่ เรากลับเองละ’

ทัศนภิสนึกถึงตรงนั้นแล้วก็กดพินกรอด อุตสาห์ตั้งท่าเท่ แกล้งเดินช้าๆ หวังว่าธนากรจะเดินตามมาด้วยความเป็นห่วง ที่ไหนได้ พอแอบหันไปมอง เขาก็ยังกังกต้ออีกยก ทำเอาหญิงสาวหมดความอดทน ได้แต่ปลอบใจตัวเอง น่าจะรู้ดีว่าเพื่อนสนิทของเธอคนนั้นลองได้เมาแล้วรับรองอยู่ยาวแบบไม่เข้าไม่เลิก เธอจึงจำใจกระโดดขึ้นรถโดยสารประจำทางต่อเดียวถึงบ้าน เพราะไม่อยากนั่งรถแท็กซี่คนเดียวในยามวิกาล

อีกไม่กี่กล่นักก็จะสุดซอย หญิงสาวเร่งฝีเท้าให้พื้นร้านเหล้าที่ติดกับอาบอบนวดโดยเร็ว

‘โอ้ย!’

ทันใดนั้นเองหญิงสาวก็ได้ยินเสียงผู้ชายโอดครวญอย่างเจ็บปวดดังมาจากเบื้องหน้า ทัศนภิสเพ่งสายตามองก็เห็นร่างที่ค่อยๆ อ่อนยวบลงไปกับกองที่พื้นพร้อมกับเงาไหวๆ ของใครอีกคนที่น่าจะเป็นคนร้าย แม้จะตกใจไม่ใช่น้อย แต่สมองก็ไม่รอช้า คิดหาทางไล่ด้วยตัวเองทันที

‘ตำรวจคะ! ทางนี้คะ ทางนี้!’

‘ไม่ไปแฮะ...’

หญิงสาวหายใจเข้าลึกๆ จ้องมองโจรที่หันมามองเธอ สงสัยคงต้องเข้าไป

ลุยเอง

“เฮ้ย! ออกไปเดี๋ยวนี้!”

ว่าแล้วเธอก็รีบกระป๋องวิ่งเข้าหาคนร้ายอย่างไม่กลัว ด้วยความที่เรียนคาราเต้จนสอบได้สายดำมาแล้ว เนื่องจากมารดาของเธอรู้ว่าย่านที่อาศัยอยู่นั้นอันตรายเพียงใด จึงให้ลูกสาวไปเรียนไว้ เพื่อกรณีฉุกเฉินจะได้ป้องกันตัวเองได้

เมื่อคนร้ายเห็นเธอร่วงเข้ามาก็คิดว่ามีตพกแล้วปรี๋เข้าไป กวาดแกว่งมีดในมือไปมาหมายจะให้โดนเธอสักแผล แต่คู่ต่อสู้สาวกลับหลบซ้ายขวาอย่างคล่องแคล่วกว่าที่คิด ญัฐณภิสพยายามมองหน้าของคนร้ายผ่านแสงสลัวเพื่อจดจำใบหน้า เพื่อจะเรียกตำรวจให้ตามจับถูกตัว เมื่อได้โอกาสที่คนร้ายพลึงพล้า หญิงสาวไม่รอช้า กำหมัดต่อยท้องเข้าเต็มแรงจนชายคนนั้นทรุดลงไปร้องโอดครวญบนพื้น

อ่อนนี่หว่า...

พลเมืองดีในชุดราตรีแอบคิดในใจก่อนเหลือบไปมองคนเจ็บที่นอนกองตรงพื้น แสงไฟสลัวจากเสาไฟที่ตั้งอยู่ห่างออกไปสาดสว่างให้เห็นตีนกาและรอยย่นบนใบหน้าสูงวัยซึ่งขณะนี้ไร้สติสัมปชัญญะไปแล้ว แวนกรอบสีทองทรงโบราณตกอยู่ใกล้ๆ สภาพโดยรวมแม้จะมีรอยช้ำบนใบหน้าบ้าง แต่ก็ไม่ถึงขั้นเลือดตกยางออก เธอก้มลงหวังจะประคองชายผู้นี้ขึ้นมาเพื่อช่วยพาออกจากที่นี้โดยเร็ว

ทว่าโจรที่เธอนึกดูถูกว่าอ่อนนักหนากลับคว้ามีดออกมาก่ออีกครั่งอย่างไม่ทันคาดคิด ญัฐณภิสหันเห็นพอดีจึงหลบโดยเร็ว แต่ก็ไม่ทันเมื่อปลายมีดคมบาดเนื้อแขนซ้ายเป็นทางยาว เธอไม่เสียเวลาลากใจกับบาดแผล รีบกระโดดถีบยอดหน้าคนร้ายทันที

เมื่อโดนถีบเข้าไปจ้งๆ ชายผู้ไม่หวังดีก็รู้แล้วว่าแม้แต่อาวุธก็คงไม่สามารถทำร้ายหญิงสาวได้ จึงรีบแจ้นหนีไป ในขณะที่เธอก้มลงมองดูเหยื่ออีกครั่งด้วยความเป็นห่วง

“คุณลุงไม่เป็นอะไรใช่ไหมคะ”

ชายเคราะห์ร้ายกะพริบตาด้วยสติที่กำลังเลือนรางเต็มที่ เขาส่ายหน้าอย่างอ่อนแรงแล้วคอบปลง พลเมืองดีสาวจึงรีบคว้าโทรศัพท์มือถือของตัวเธอขึ้นมาเตรียมโทรเรียกรถพยาบาล แต่เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นจากกระเป๋าเสื้อตรงหน้าอก

ของชายผู้ไม่ได้สติเสียก่อน เธอจึงถือวิสาสะล้วงโทรศัพท์ออกมาแล้วกดรับสายทันที หวังว่าคนโทร.มาจะเป็นลูกหลานหรือญาติของชายผู้นี้

“พ่อ! พ่ออยู่ที่ไหนครับ”

น้ำเสียงทุ้มปลายสายแสดงความร้อใจ ญัฐนภิสเข้าใจทันทีว่าคู่สนทนา กำลังเป็นห่วงพ่อตนอย่างมาก

“เอ่อ คุณพ่อของคุณตอนนี้ท่านสลบอยู่ที่ข้าง ๆ อาบอบนวดกาแล็กซีค่ะ”

“คุณเป็นใคร แล้วทำไมพ่อของผมถึงไปสลบอยู่ข้างอาบอบนวดได้” คำถามหลังของคู่สนทนาฉายน้ำเสียงโกรธเคืองอย่างชัดเจน

ญัฐนภิสกะพริบตาปริบ ๆ...เขาพูดราวกับว่าเป็นความผิดของเธอที่ทำให้ชายผู้นี้สลบอย่างไรอย่างนั้น

“รีบ ๆ มาเถอะค่ะ ฉันเป็นใครไม่สำคัญหรอก ฉันจะโทร.เรียกรถพยาบาลมารับคุณพ่อของคุณก่อนแล้วกัน”

“ไม่ต้อง ตอนนั้นผมอยู่ในซอยข้าง ๆ แล้ว”

แสงไฟจากหน้ารถยุโรปคันหรูค่อย ๆ สาดส่องสว่างจ้าเข้ามาในซอย จนญัฐนภิสรีตาปรับแสงแทบไม่ทัน แล้วร่างสูงก็เปิดประตูถ่วงตรงมาหาเธอที่ประคองชายเคราะห์ร้ายอยู่

“พ่อ! พ่อครับ”

ชายหนุ่มรีบพยุงพ่อที่สลบอยู่ไปจากเธอทันที ญัฐนภิสไม่ชอบใจความไร้มารยาทของคนตรงหน้า แต่ก็พยายามพูดอย่างใจเย็น

“แค่สลบไปนี่อะค่ะ”

คำตอบของเธอทำให้เขาเงยหน้าขึ้นมา ดวงตาโตมีเส้นที่ใต้คิ้วหนาเข้มที่สบตาเธอฉายแววโกรธอย่างเห็นได้ชัด ก่อนที่ปากได้รูปเข้ากับจมูกโด่งจะพูดเสียงดังจนเกือบตะคอก

“ทำอีท่าไหน ทำไมพ่อผมถึงเป็นแบบนี้!”

หญิงสาวที่มั่นใจว่าตนเองเป็นพลเมืองดีชักเริ่มมีอาการโมโห ถึงจะหล่อขนาดไหน แต่ถ้าพูดจาลั้ว ๆ ขนาดนี้ เธอคงต้องขี้แค้นกันหน่อย

“ตอนฉันมาถึงพ่อคุณก็สลบอยู่แล้ว เขาโดนโจรจี้ทำร้าย”

“แล้วไหนล่ะโจร”

ณัฐนภิสเบ้าปาก อยากจะตอกใส่หน้าว่า แล้วไอ้โจรที่ไหนมันจะอยู่รอให้ โดนจับล่ะ แต่ปากก็ตอบอย่างสุภาพ

“หนีไปแล้วค่ะ”

“คุณดูพ่อผมยังงี้! ทำไมปล่อยให้พ่อโดนแบบนี้ โจรน่าจะเอาตัวคุณไปด้วยนะ”

“นี่คุณ...ฉันว่าคุณคงจะเข้าใจอะไรผิดไปนะคะ ฉันเพิ่งมาถึงก็เจอพ่อของคุณ โดนทำร้ายอยู่แล้ว ฉันก็เลยเข้ามาไต่”

คราวนี้ชายหนุ่มยิ้มเหยียดเยาะ ก่อนจะปรามาสเธอคำโต

“โกหก คุณจะอ้างว่าไม่รู้จ๊กกับพ่อผมเพราะกลัวผมเอาเรื่องนะสิ”

“แล้วทำไมคุณต้องเอาเรื่องฉัน ฉันทำอะไรผิด นี่ฉันเข้ามาช่วยพ่อคุณนะคะ” หญิงสาวเถียงกลับอย่างไม่เข้าใจ

“หยุดได้แล้ว! ผมไม่อยากฟังเมียหย้อยอย่างคุณแก้ตัว”

สิ้นเสียงของชายหนุ่ม ณัฐนภิสอ้าปากค้างด้วยความอึ้ง...

เมียหย้อย?

ยังไม่ทันที่จะได้ตอบอะไรกลับไป เขาก็ยื่นกระดาษสีขาวใบเล็ก ๆ มาตรงหน้าเธอ ก่อนจะดึงมือเล็กของหญิงสาวมาแล้วยัดนามบัตรให้เสร็จสรรพ

“สำหรับฐานะอย่างคุณ...เท่านั้นคงพอประทังชีวิตนะ”

ณัฐนภิสยั้งอึ้งค้าง เมื่อจ้องมองกระดาษตรงหน้า เซ็คใบนี้เว้นชื่อผู้รับไว้พร้อมระบุเงินจำนวนหนึ่งแสนบาท

“แล้วถ้าอยากเกาะนักก็ไปเกาะเสียคนอื่นซะ อย่ามาเกาะพ่อผมกิน”

พูดจบเขาก็รีบลุกขึ้น พยุงชายวัยกลางคนเดินไปที่รถหรูโดยเร็ว ณัฐนภิสรีบวิ่งตามหมายจะมอบคืน

“เดี๋ยวคุณ! เดี่ยวก่อนค่ะ”

ทว่ารถคันนั้นค่อย ๆ ถอยออกไปจากซอยเปลี่ยวนี้ แล้วเลี้ยวเข้าซอยถัดไป ที่เชื่อมกันโดยเร็ว ณัฐนภิสวิ่งตามไปเต็มฝีเท้า แต่กำลังขาที่ไม่อาจสู้กำลังเครื่องยนต์ได้ หญิงสาวทิ้งความพยายามเมื่อเห็นวารถแล่นออกสู่ถนนใหญ่ไปแล้ว หญิงสาว

เนวิกา

หวังว่าคุณลุงคนที่เธอช่วยไว้จะถึงโรงพยาบาลอย่างปลอดภัย ก่อนเหลียวกลับมาดูรอยขาดของแขนเสื้อที่เผยให้เห็นแผลยาวที่พลาตถูกมีดฟันเมื่อครูนี่

นี่เขาคงไม่เห็นเลือดที่กำลังไหลรินลงมาพันชายแขนเสื้อของเธอ...

ณัฐนิศส่ายหน้าพร้อมก้มลงมองเชคในมือ จะเป็นจะตายเช่นไรเธอก็ต้องนำไปคืนเขาพร้อมกับแก้ความเข้าใจผิดให้จงได้ บัดนี้แขนเสื้อเริ่มชุ่มไปด้วยเลือดแดงหญิงสาวกุมแผลไว้แล้วกลับใจรีบวิ่งกลับบ้าน

ทันทีที่ถึงบ้านณัฐนิศก็เปิดไฟโดยไว แสงสว่างทำให้มองเห็นชื่อบนนามบัตรที่เพิ่งได้รับ

‘เจนภพ พัทธ์ภักดิ์’

ผนังแว้งว้างสีขาวสว่างจ้าหมุนเอนไปมา ก่อนจะค่อยๆ ชัดขึ้นและหยุดนิ่งลงเมื่อดวงตากราบปรึบปรับโฟกัสได้ ชายวัยหกสิบต้นๆ พยายามยกแขนหนักอึ้งคว้าว่านตากรอบทองคู่มือบริเวณหัวเตียงอันเป็นที่วางประจำ หูได้ยินเสียงฝีเท้าก้าวมาหยุดอยู่ตรงข้างเตียงก่อนจะยื่นสิ่งที่เขาคาดหวังให้

“ที่นี่...”

เจนภพเอ่ยถามด้วยความอ่อนแรงทันที พลังจ้องมองสายน้ำเกลือที่ไหลยาวเหนือหัวขึ้นไป ก็รู้ทันทีก่อนที่จะได้รับคำตอบจากลูกชาย

“โรงพยาบาลครับพ่อ”

เจนภพตอบโล่งใจที่เห็นพ่อฟื้นขึ้นมา นึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืนที่ยังคงระทึกไม่หาย นี่ถ้าพ่อของเขาไม่แผลอสมิยาระงับอาการโรคหืดหอบก่อนออกไปเที่ยวอาบอบนวดตามวิสัย เขาคงไม่ได้ออกมาตามหาจนพบว่าพ่อถูกทำร้ายและพาส่งโรงพยาบาลได้ทันทางที่จนปลอดภัยแบบนี้ หมอบอกว่าเป็นเพราะพ่อมีร่างกายอ่อนแออยู่แล้ว เมื่อโดนทำร้ายแม้เพียงเล็กน้อยก็สลบได้ง่ายกว่าคนทั่วไป ชายหนุ่มอดนึกกังวลใจไม่ได้ พ่อที่รู้้อยู่แล้วว่าตัวเองมีโรคประจำตัวแบบนี้ ยังจะออกไปเที่ยวอาบอบนวด เกิดวันดีคืนดีเป็นอะไรไปคาอภสาวขึ้นมา เขาคงทั้งเสียใจและทั้งงามหน้าในเวลาเดียวกัน

“ก็โหมงแล้ว”

“เที่ยง”

“กลับไปทำงานก่อนก็ได้มั้ง พ่อมีหมอคอยดูแลอยู่แล้ว”

เจนภพพินิจใบหน้าซีดของพ่อ...นี่ก็เป็นห่วงไม่น้อย แต่ก็มิดำถามที่ต้องการจะคุยด้วย

สำหรับคนทั่วไปต่างก็รู้จักเจษฎา พิทักษ์ภักดี ในฐานะกรรมการผู้จัดการของ ‘อภิทักษ์’ บริษัทผลิตน้ำมันปาล์มและน้ำมันถั่วเหลืองระดับแนวหน้าของไทย ความสามารถในฐานะผู้บริหารของเจษฎานั้นเข้าขั้นเก่งกาจจนเป็นที่ยอมรับนับถือในวงการธุรกิจอย่างมาก แต่สำหรับเจนภพ เจษฎาคือบิดาบังเกิดเกล้าที่ลูกชายอย่างเขาไม่นี่ก็อยากจะเสวนาด้วยเท่าไรนัก สาเหตุที่ความสัมพันธ์พ่อลูกดำเนินไปอย่างกระต่อนกระแต่นมาตลอด เป็นเพราะหลังจากที่มารดาของเขาเสียชีวิตไปเมื่อสิบกว่าปีก่อนด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ เจษฎาผู้ซึ่งเป็นมนุษยย์บ้างงานมาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งบริษัทก็ยิ่งทุ่มเททำงานหนักขึ้น จนหลงลืมเหลือवलบุตรชายอย่างที่ควรจะเป็น

“ผู้หญิงคนนั้น...เมียใหม่ของพ่อหรือ” เจนภพเปรยขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยเมื่อนึกถึงเรื่องเมื่อคืน

คนป่วยที่หน้าซีดอยู่ถามย้อนโดยเร็ว

“คนไหน”

ใบหน้าสวยหวานท่ามกลางความสลับในซอยเปลี่ยวปรากฏขึ้นมาในความคิด เธอคงเป็นเด็กสาวรายล่าสุดของผู้เป็นพ่ออย่างไม่ผิดตัว ก่อนหน้านั้นนักสืบที่เขาจ้างวานเพิ่งรายงานลักษณะเมียใหม่ของคนใหม่ของพ่อว่าเป็นหญิงสาวตาโต ท่าทางน่ารักน่าเอ็นดู สูงประมาณร้อยหกสิบเซนติเมตร ผมยาวประบ่าสีน้ำตาลเข้ม อายุประมาณอยู่ในวัยเบญจเพส...อาจจะมากกว่าหรือน้อยกว่าสักปีสองปี ทั้งยังเป็นสาวอวบอบนวดกาลีเก๋ซีที่เข้าไปตามพ่อเมื่อคืนนี่อีกต่างหาก

แม้จะมั่นใจว่าไม่ผิดแน่ แต่คนเป็นลูกก็อดยั่วผู้เป็นพ่อตามความเคยชินไม่ได้

“มีหลายคนจนจำไม่ได้หรือ”

“เจน!”

ยิ่งเห็นพ่อไม่พอใจมากเท่าใด เจนภาพก็ยิ่งยิ้มกระหยิ่มมากเท่านั้น ผู้หญิงคนนั้นแม้ดูจะผิดรสนิยมของพ่อที่ปกติชอบแบบเนียนๆ ไม่ใช่ไปหน่อย แต่บางทีท่านอาจจะอยากเปลี่ยนแนวบ้างก็ได้

“เขามาช่วยพ่อไว้หรือก เมียน้อยอะไรกัน”

“ผมไม่เชื่อ พ่อก็พูดอย่างนี้ไปเสียทุกราย”

เจนภาพว่าแล้วก็ละจากข้างเตียงไปยังริมระเบียง ไม่นึกอยากจะฟังข้อแก้ตัวอื่นใดต่อ แม้คำพูดคำจาของเขาที่พูดกับบิดาจะดูแย่ แต่เจนภาพก็เห็นว่าเขาไม่จำเป็นต้องพูดจาถนอมน้ำใจบิดาบังเกิดเกล้าในเรื่องนี้... พลังนึกย้อนไปถึงตอนที่มารดาผู้เป็นที่รักที่สุดในโลกจากไปขณะที่เขามีอายุสิบเจ็ดปี... สำหรับเขา ตอนนั้นโลกเหมือนจะสลายไปตรงหน้า

หลังจากแม่เสียไปได้ไม่นาน พ่อก็เลี้ยงเด็กสาวมากมาย ส่งผลให้คนที่เคยร่าเริงสดใสอย่างเขากลายเป็นคนอารมณ์ร้ายและก้าวร้าวขึ้น สิ่งเดียวที่ทำให้ชายหนุ่มลืมความขมขื่นของชีวิตก็คือ การตั้งใจเรียนเพื่อให้ลืมปมที่พ่อของเขาเป็นคนผูกขึ้นมา

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ปลุกเจนภาพจากภวังค์ หน้าจอปรากฏชื่อเลขานุการผู้รู้งานเป็นอย่างดีของเขา

“มีผู้หญิงคนหนึ่งต้องการพบคุณด่วนค่ะ คุณเจน”

“วันนี้ผมไม่มีนัดกับใครเป็นพิเศษนี่ มีแค่นัดเจรจากับลูกค้าไม่ใช่หรือ”

“ใช่ค่ะ แต่เธอบอกว่ายังไม่วางใจวันนี้ก็ต้องเจอคุณให้ได้ค่ะ” เสียงปลายสายกระซิบเบาจนเจนภาพต้องแหงนหูกับโทรศัพท์มากขึ้นแล้วถามเพิ่มเติม

“ชื่ออะไร ถามหรือยัง”

“คุณณัฐนิภิสค่ะ”

“เขาเป็นใคร” ชายหนุ่มเลิกคิ้วสูง เพราะไม่เคยได้ยินชื่อคนคนนั้นมาก่อน

“คุณณัฐนิภิสบอกว่าเธอเป็นคนที่คุณพ่อของคุณไว้เมื่อคืนค่ะ”

เหมือนทุกอย่างจะหยุดนิ่งไม่ไหวติงเมื่อเจนภาพได้ยินคำบอกเล่านั้น ก่อนที่จะกรอคำตอบลงไปนสายโดยเร็ว

“บอกให้รอไปก่อน เดี่ยวผมจะรีบไปที่นั่นทันที”

ชายหนุ่มหันหลังกลับมา โบกหน้าแสดงความไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง ก่อน
จะเปรยกับบิดาที่ส่งสายตาเป็นคำถาม

“ผู้หญิงคนที่ว่ามาแล้ว ผมจะไปเคลียร์กับเขาหน่อย คราวหน้าจะยุ่งกับ
ใครก็เลือกที่จะไม่ทำให้พ่อต้องเจ็บตัวแบบนี้อีกละกัน”

“มันไม่ใช่อย่างที่เจคิด!”

แต่เสียงนั้นก็ตามไม่ทันลูกชายที่ก้าวเท้าฉับๆ เปิดประตูห้องออกไปเป็นที่
เรียบร้อย

“ฉันรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ”

เจนภพยกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งอย่างไม่พอใจเท่าใดนัก เมื่อหญิงสาวตรงหน้า
ประกาศเสียงดังฟังชัดกลางห้องทำงานกว้างขวางบนชั้นสิบสี่ที่ประดับประดาด้วย
เฟอร์นิเจอร์หรูจากต่างประเทศ แสงแดดยามบ่ายสาดส่องเข้ามายังกระจกใสบาน
กว้าง ทำให้เห็นโบนัวย้ายจัมบลีมี่มีสีหน้าสงบนิ่ง บนดวงหน้านั้นมีเครื่องสำอาง
แต่งแต้มเพียงบางๆ เผยให้เห็นผิวใส ต่างจากเมื่อคืนที่แต่งหน้างดงามเหมือน
กับเพิ่งไปออกงานที่ไหนมา ณฐานภิวันนีอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีเทาอ่อน กางเกงยีน
สีดำนกระชับช่วงขาเรียว ผมสีน้ำตาลเข้มสลวยกึ่งยาวกึ่งสั้นถูกมัดเป็นหางม้า
ดูทะมัดทะแมง เจนภพพิจารณาสีหน้าเรียบเฉยของอีกฝ่ายที่เขาตีความไปเองว่า
กำลังอวดดีอยู่ แล้วตัดสินใจก้มลงเปิดลิ้นชักคว่ำสมุดเช็คขึ้นมาพร้อมจรดปากกา
ลงไปทันที

สักสามแสนละกัน...

“ถ้าอย่างนั้นสักเท่านี้ละ เป็นไง”

“ฉันก็ไม่รับค่ะ” คนตรงหน้าเมินหน้าหนีเมื่อเช็คถูกวางกระแทกลงตรงหน้า
ทำเอาคนเสนอให้ถึงกับงงที่ทุกอย่างไม่เป็นไปตามที่คิด

“หยิ่งในศักดิ์ศรีหรือ ผมว่าคุณควรจะรับไว้นะ เพราะนี่อาจจะเป็นเงิน
ก้อนใหญ่เพียงก้อนเดียวที่คุณจะได้รับในชีวิตนี้”

ผู้บริหารหนุ่มเหยียดยิ้มใส่ ตอนกลางวันผู้หญิงคนนี้ก็แต่งตัวปอนๆ ทำ
เป็นใสซื่อ หยิ่งในเกียรติแบบนี้ แต่กลางคืนกลับใส่ชุดราตรีเสียสวยงาม...ผู้หญิง

ตรงหน้าคงมีเงินเพียงพอแค่ให้ใช้จ่ายกับการเสริมเติมแต่งให้ตัวเองดูงดงาม ตอนดึกๆ เพื่อหลอกล่อเสียใจใหญ่ทั้งหลายให้มาส่งเสียเลี้ยงดูเท่านั้น

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ขอรับมากกว่านี้แล้วกันค่ะ ที่คุณให้มาอย่างน้อยเกินไปฉันไม่พอใจ”

โดยที่ไม่ทันคาดคิด คนแต่งตัวปอนๆ ก็ฉีกเซ็คทั้งสองใบดังแควก แล้วโปรยเศษลงบนพื้นพรมราคาแพงต่อหน้าคนให้ เจนภพตะลึงไม่ใช่ไม่น้อยกับการกระทำนั้น เพราะก่อนหน้านี้ไม่ว่าจะภรรยาน้อยคนไหนของพ่อที่เขาเรียกมาเคลียร์ต่างก็ยินดีรับเงินแล้วเดินไปจากชีวิตพ่อเขาอย่างง่ายดาย ต่างจากผู้หญิงคนนี้... เธอกล้าได้อย่างไร...

“แล้วจะเอาเท่าไร”

แม่ใจจะปรามาสเธอ แต่เจนภพก็พยายามตีหน้าเรียบ

“สิบล้าน แล้วก็ขอบ้านหนึ่งหลัง รถหนึ่งคัน”

“คุณจะทำหรือไง” คนตีหน้าเรียบรักษาสีหน้าไว้ไม่ได้อีกเมื่อได้ยินคำร้องขอที่ฟังดูแล้วมากเกินไป แววดาคมของเขาฉายความขยะแขยงออกมาให้เห็นได้ชัดเมื่อถันฐนภิสลุดต่อ

“ให้ได้ไหม”

คนร้องขอยกคิ้วข้างเดียวอย่างจงใจจะกวนประสาท และก็ได้ผลเมื่อชายหนุ่มตรงหน้าเตรียมอ้าปากจะประณามเธอชุดใหญ่ แต่ถันฐนภิสไม่รอให้เขาพูดรีบแทรกด้วยน้ำเสียงที่ดูจริงจังขึ้นมาทันที

“ฉันจะเรียกร่องเท่านั้นในกรณีที่คุณเป็นเมียของพ่อคุณจริง แต่เพราะฉันไม่ใช่ ดังนั้นฉันจะไม่ขอรับอะไรจากคุณทั้งสิ้น” น้ำเสียงของหญิงสาวหนักแน่นพร้อมด้วยแวตาวอดดี ไม่ทำตัวอ่อนขอเงินดังที่แสวงงทำตอนแรก และเมื่อเห็นว่าชายหนุ่มยั้งหนึ่งเธอจึงกล่าวต่อ

“แล้วก็อีกอย่าง อยากให้คุณรู้ว่า ฉันไม่ใช่คนที่คุณจะดำเอาๆ เพราะเข้าใจผิดแล้วก็ใช้เงินฟาดหัวแบบนี้ คุณไม่ยอมฟังฉันอธิบายความจริงเลยแม้แต่นิดเดียว แต่สรุปไปเองว่าฉันเป็นเมียน้อยเพียงเพราะบ้านอยู่แถวอาบอบนวดจะบออะไรให้หะ คนอย่างฉันไม่ต้องเกาะใครหรอก ถึงฉันจะไม่ได้รวยล้นฟ้า

จนมีปัญญาแจกเช็คเล่นแบบคุณ แต่ฉันก็มีสติแยกชั่วดี แยกความจริงกับสิ่งที่เห็นออก ไม่เหมือนคุณที่มีแต่เงินบังตาแล้วเอาแต่กล่าวหาคนอื่นในแง่ร้าย”

เสียงโทรศัพท์ที่ตั้งโต๊ะตั้งชั้นซัดจังหวะหญิงสาวที่กำลังใส่อาภรณ์อย่างเต็มที่ เจนภาพกัณฑ์กรอดด้วยความโกรธเคืองกับสิ่งที่คนตรงหน้าพูดมา ไม่ว่าเธอจะเป็นเมียของพ่อหรือแม่ก็ตาม แต่ปากแบบนี้ควรจะต้องได้รับการสั่งสอนบ้าง...

เสียงซัดศึกยังคงดังรบกวนสนามรบย่อมๆอย่างต่อเนื่อง จนชายหนุ่มต้องยกมือห้ามก่อนแล้วยกหูขึ้นรับอย่างเสียไม่ได้

“คุณเจนคะ ได้เวลาไปพบคู่ค้าแล้วค่ะ”

เจนภาพเหลือบมองนาฬิกาเรือนหรรษาข้อมือทันที

“ครับ จะไปเดี๋ยวนี้ละ ให้ลุงประสิทธิ์เตรียมออกรถเลย”

ระหว่างที่พูดอยู่เขาก็สังเกตเห็นผ้าพันแผลบนแขนซ้ายบริเวณเลยข้อศอก ลงมาถึงกึ่งกลางแขนก่อนถึงข้อมือ ทัศนภิสจับสายตาของเขาได้จึงเอามือไพล่ไว้ข้างหลังตัวเอง ก่อนจะรีบเอ่ยขึ้นเมื่อผู้บริหารมาตใหญ่ตรงหน้าวางโทรศัพท์แล้ว

“ตามนั้นนะคะ อยากให้ช่วยเข้าใจด้วย”

หญิงสาวรีบหันหลังกลับทันที เข้าใจว่าเขาคงมีธุระต่อ อีกอย่าง ในเมื่อธุระเธอก็เสร็จแล้ว แถมได้พูดอะไรที่อยากจะทำไปหมดเรียบร้อยแล้ว ไม่มีความจำเป็นใด ๆ อีกต่อไปที่จะต้องหนีต้อัดใจในห้องทำงานกว้างขวางของคนใจแคบห้องนี้

“เดี๋ยว!” เสียงทุ้มที่เต็มไปด้วยอำนาจเรียกให้หญิงสาวเหลียวกลับไปมอง “คุณชื่ออะไร”

“น้อยหนา” คนถูกถามตอบกระอักกระอ້มอย่างไม่นี้ก็อยากสนทนาต่อ

“ชื่อจริงล่ะ” เขายังไม่วายถามเพิ่ม

“ทัศนภิส อภิลิขิต”

เจนภาพตบโต๊ะผางแล้วประกาศกร้าว

“เรายังมีเรื่องต้องคุยกัน แล้วผมจะนัดคุณอีกที!”

“อย่าเลย คุณกับฉันเจอกันแค่ครั้งเดียวก็เกินพอ หวังว่าเราคงจะไม่ได้อีก”

เนวิกา

พบกันอีกนะคะ สวัสดี”

ดวงตาโตได้แพขนตาวาวฉายแววโอหังแล้วรีบเดินออกจากประตูไม่ไป
ทิ้งให้เจ้าของห้องที่คว่ำสูลูทแบรนต์เนมราคาแพงเตรียมตัวไปข้างนอกยื่นมองตาม
อย่างไม่สบอารมณ์ มาถึงตอนนี้ส่องมองของชายหนุ่มก็ไร้ซึ่งแผนงานที่เตรียมจะนำ
ไปพูดกับลูกค้าเสียแล้ว เพราะข้างในเต็มไปด้วยความซัดซังใจ

เขาจะไม่ปล่อยให้เธอสั่งสอนเขาเพียงฝ่ายเดียวแน่!

ณัฐนิส...

ตัวอย่าง

๒

“สรุปว่า เขารับเซ็คคินใหม่”

คนหลังพวงมาลัยถามทันทีที่เพื่อนสนิทเปิดประตูรถฝั่งผู้โดยสารแล้ว
ทิ้งตัวลงบนเบาะด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

“เขารับไม่รับไม่รู้ แต่เราจึกแล้วไปรษย์ใส่หน้าเลย” ณิชฐนภิสตอบอย่าง
ไม่ใส่ใจ ก่อนจะเหลียวมองแขนซ้ายตัวเองที่ยังปวดแปลบๆ ดีที่ก่อนหน้านี้จะมาจะ
กับเจนภพ ธารชราอาสาพาเธอไปทำแผลที่โรงพยาบาลหลังจากที่เขาสร้างเมมาแล้ว
เพื่อโทษที่เมื่อคืนไม่ได้พาเธอกลับบ้านตามที่สัญญาไว้

“เลยเตือนร้อนหมด แขนก็เจ็บ แถมยังต้องไปทะเลาะกับเขาก็ก พวก
คนรวนนี่จริงๆ เลย”

“เพราะไครละ มัวแต่อยากชนแก้ว” คนเจ็บแขนแกล้งแหย็บเพื่อนสนิท

เมื่อธารชรารู้ว่าโดนเห็นเข้าแล้วจึงเอ่ยเสียงอ่อย

“ขอโทษนะน้อยหน้า”

น้ำเสียงนั้นแฝงไปด้วยความรู้สึกผิดจนณิชฐนภิสใจอ่อนยวบลง พลัง
เหลือบมองหน้าตาหล่อเหลาด้านข้างของคนที่กำลังขับรถอยู่ บัดนี้สีหน้าของเขา
หมองลงอย่างเห็นได้ชัด จนเธอต้องรีบกล่าว

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่ใช่ความผิดของตน”

“หน้า”

“ว่าไง” หญิงสาวตอบรับเมื่อเพื่อนเรียกชื่อ รู้ดีว่าเมื่อไรที่ธารชราเรียกชื่อ
เธอเช่นนี้ เขามักจะพูดอะไรบางอย่างที่สำคัญตามมาเสมอ

“คราวหน้าเราจะไม่ให้แบบนี้อีกนะ”

หลังจบบระโยคหนักแน่นของชายหนุ่ม ทั้งสองก็นิ่งเงียบไป จะมีก็แต่เพียง

เสียงเครื่องปรับอากาศในรถเท่านั้น ทัศนภิสลอบมองเพื่อนสนิทจากด้านข้างอีกครั้ง ก่อนจะเสมองออกไปนอกหน้าต่าง พยายามไม่นึกถึงความหวนไหวที่เริ่มก่อตัวขึ้นในใจซ้ำๆ

เป็นเวลาเกือบยี่สิบปีแล้วที่เธอมีธนาธรเป็นเพื่อนสนิทเช่นนี้ ด้วยความที่พ่อแม่ของเขาก็คือเพื่อนสนิทสมัยเรียนมัธยมกับแม่ของเธอ จึงมักจะแวะเวียนมาบ้านทัศนภิสเสมอตั้งแต่บิดาจากไป รวมถึงอาสาช่วยเลี้ยงดูเธอที่ตอนนั้นยังเป็นเพียงเด็กหญิงในยามที่แม่ของเธองานยุ่ง จนราวกับว่าทัศนภิสเป็นลูกสาวอีกคนของครอบครัวธนาธร โดยชายหนุ่มเองก็คอยทำตัวเป็นเหมือนพี่ชายทั้งที่เกิดขึ้นก่อนเธอแค่ไม่กี่วัน

“ไม่ต้องมีครวรหน้าหรือ เราดูแลตัวเองได้”

ทัศนภิสแสร้งยิ้มกลบแล้วเปรยลอยๆ นึกถึงเรื่องเมื่อสองเดือนก่อนที่ธนาธรโทร.มาหาเธอแล้วบอกเสียงเรียบว่าเพิ่งเลิกกับคนรักที่คบกันมานานกว่าสี่ปี

“เอาเวลาไปหาแฟนใหม่เถอะ แล้วก็ไม่ต้องมาตามรับส่งแบบนี้แล้ว แฟนจะได้ไม่ต้องหึงแล้วเลิกกันอีก”

ธนาธรเหยียบเบรคแทบไม่ทันเพราะเพิ่งเห็นสัญญาณไฟแดง พลังนึกถึงแฟนคนล่าสุดที่ยืนคำขาดว่าให้เขาเลือกระหว่างคนรักกับเพื่อนสนิทอย่างทัศนภิส และถ้าเลือกคนรัก เขาก็ต้องเลิกติดต่อกับเพื่อนสนิทคนนี้ให้เด็ดขาด

แน่นอนว่าธนาธรตัดทัศนภิสไม่ขาด

“ขอโทษนะ จะไม่พูดเรื่องนี้แล้ว”

“ไม่เป็นไรๆ เราโอเค” ธนาธรยิ้มบางๆ อย่างไม่คิดอะไรมากมาย แม้จะยังเศร้ากับความรักที่จากไป แต่เขารู้ดีว่าตัวเองไม่จำเป็นต้องคบกับคนที่ทำให้เขาต้องเลือก เพราะแม้ทัศนภิสจะไม่ใช่คนรัก แต่เธอก็กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเขามาเนิ่นนานแล้ว

“ว่าแต่วันนี้หน้าจะไปหาพ่อแม่ไหม”

“แล้วต้นไม่ไปทำงานหรือ นี่บ้ายแล้วนะ”

“วันนี้วันเสาร์ เราหยุด”

“ไปก็ได้ ขอคุณนะต้น” ทัศนภิสกล่าวคำขอบคุณแล้วมองรถคันข้างๆ

ที่พยายามจะเบียดแซงขึ้นมาแล้วถอนหายใจ พลางนึกว่าถ้าแม่เธอยังมีชีวิตอยู่ถึงทุกวันนี้ คงได้มีรายการสวดคนชั่วบรมมารยาทแบบนั้นแน่นอน

แม่เป็นผู้หญิงที่สวยงามและน่ารักที่สุดในสายตาดูณัฐณภิส แม่จะบ่นเก่งไปบ้างก็ตาม แต่แม่ก็เป็นผู้หญิงแกร่งที่ทำให้เลี้ยงลูกสาวเพียงลำพัง หลังจากที่ครอบครัวล้มละลายพร้อมกับการจากไปอย่างไม่มีวันกลับของพ่อเมื่อเธอมีอายุเพียงห้าขวบ ณัฐณภิสเคยสงสัยถึงการเสียชีวิตอย่างปริศนาของพ่อกับหนี้สินของครอบครัวที่มีมูลค่าหลายล้านบาท กว่าจะใช้หมดก็ทำเอาแม่ต้องดิ้นรนทำงานหาเงินใช้หนี้จนเหนื่อยสลายตัวแทบขาด

‘พ่อเราเขาเป็นคนดีเกินไป สวรรค์เลยไม่อยากให้อยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยความเลวร้ายนี้’

หญิงสาวไม่เคยจำหน้าพ่อหรือเรื่องราวที่เกี่ยวกับชายผู้ให้กำเนิดได้เลย แม้แต่เรื่องเดียว ทุกครั้งที่พยายามคิดถึงความทรงจำตอนห้าขวบก่อนที่พ่อจะจากไป ณัฐณภิสจะเห็นแต่ภาพแว้งแว้งสีขาวในความคิด ตอนเล็กๆ เธอมักจะถามแม่เรื่องพ่ออยู่บ่อยครั้ง และทุกครั้งก็ตาม แม่จะนำตาซีมพร้อมกับกอดเธอไว้แน่น จนณัฐณภิสรู้ว่าถ้าหากไม่อยากจะเห็นแม่ร้องไห้ก็ห้ามถามคำถามนี้อีก เธอจึงเติบโตมาแบบค้างคาใจในปริศนาการตายของพ่อกับความทรงจำที่หายไปของตนเอง แต่ก็พยายามทำเหมือนไม่ใส่ใจกับเรื่องเหล่านี้ตลอดเวลาที่ผ่านมา

‘มีแฟนก็ได้แหละ อย่ามาติดแม่ขนาดนี้’

แม่เปรยขึ้นมาวันหนึ่งหลังจากที่ณัฐณภิสเพิ่งคุยโทรศัพท์ตัดความสัมพันธ์คนที่มาจีบเมื่อสมัยที่เธอเพิ่งเรียนจบใหม่ๆ

‘ไม่เอาหรอกแม่ มีทำไม ถ้ามี หนูก็ต้องไปอยู่กับเขา หนูอยู่กับแม่ นี่แหละดีที่สุดแล้ว หนูจะอยู่ดูแลแม่’

‘ทำเป็นพูดไป เพราะมีตัณอยู่หรอก ถึงไม่สนคนที่มาจีบ อย่ามาอ้างแม่’

‘โหย...แม่ ตันก็มีแฟนอยู่แล้ว หนูจะไปแทรกเขาได้ยังไงเล่า’

แต่วันนี้ณัฐณภิสได้แต่นึกย้อนถึงบทสนทนาอันรื่นรมย์เหล่านั้น ในเมื่อวันนี้แม่ไม่ได้อยู่เคียงข้างเธออีกต่อไป หลังจากที่ต้องทนทรมานกับโรคมะเร็งในไขกระดูกมานานนับปี จนกระทั่งจากไปอย่างสงบเมื่อปีก่อน หญิงสาวร้องไห้

ติดกันทุกวันนานนับสัปดาห์ ก่อนจะค่อยๆ คลายความเศร้าลงได้บ้าง เพราะมีครอบครัวของธนาธรอยู่เคียงข้างและคอยช่วยเหลือเธอไม่ต่างกับญาติสนิท

แต่เธอก็ยังคงคิดถึงแม่...และความทรงจำก่อนหน้าขวบที่แม่ไม่เคยเล่าให้ฟัง จนกระทั่งวาระสุดท้ายของชีวิต

“หน้า...หน้า ฟังอยู่หรือเปล่า”

เสียงธนาธรปลุกณัฐณิสาขึ้นมาจากราวังค์ ดูเหมือนว่าเมื่อครั้งเพื่อนชายกำลังเล่าอะไรบางอย่างให้เธอฟัง แต่เสียงนั้นกลับเข้าหูซ้ายทะลุหูขวาอย่างง่ายดาย

“จำ ฟังอยู่ๆ”

“งั้น...เมื่อกี่เราเล่าอะไร” เขาถามหยิ่งเชิง

“เอ่อ...ไอ้...ไอ้รถถัง มันออกลูกสามตัว สีดำหนึ่ง สีขาวสอง”

ชายหนุ่มหรีตตามองคนละล้าละลักตอบ จำได้ว่าเรื่องไอ้รถถัง หม่าข้างบ้านเขาตกลูกนั้น เขาเคยเล่าให้เพื่อนสนิทฟังไปเป็นสัปดาห์แล้ว

“เรื่องนั้นมันนานจนลูกไอ้รถถังโตแล้วน้อยหน้า นี่เราปนเรื่องงานอยู่คนละเรื่องเลย ว่าแต่คิดอะไรอยู่”

“เปล่า แค่อยាយามคิดถึงความทรงจำก่อนหน้าขวบ”

คำตอบแผ่วเบาของณัฐณิสาทำให้คนขับรถเงยไป ดวงตาคมโตมีเสน่ห์ของชายหนุ่มฉายแววอ่อนโยนลงอย่างเห็นได้ชัด

“คิดเรื่องนั้นอีกแล้วหรือ แล้วคิดออกหรือยัง”

“ยังเลย”

ธนาธรค่อยๆ สะลอรถลง แล้วบังคับพวงมาลัยเลี้ยวเข้าวัดใจกลางเมือง อันเป็นที่เก็บอัฐิพกริทั้งสองของหญิงสาว รู้ดีว่าเพื่อนสนิทพยายามคิดถึงเรื่องนี้มาตั้งแต่สมัยประถมแล้ว แต่ก็ไม่เคยได้รับคำตอบว่าเกิดอะไรขึ้นกับช่วงเวลาห้าปีแรกในชีวิต และทุกครั้งที่เธอเหม่อลอยถึงเรื่องนี้ เขาก็ได้แต่ปลอบโยนเธอด้วยประโยคเดิมๆ

“อย่าเครียดไปเลย เราก็จำไม่ได้เหมือนกัน ไม่มีใครจำเรื่องสมัยเด็กได้ทุกเรื่องหรอก”

“แต่เราไม่มีความทรงจำอะไรเกี่ยวกับพ่อเลยนะต้น ถ้าไม่มีรูปในบ้าน

เราก็คงนึกหน้าพ่อแม่ไม่ออก ที่เราจำหน้าพ่อแม่ได้ก็เป็นแค่พ่อที่อยู่ในรูปถ่ายเท่านั้น อย่างอื่นคิดไม่ออกจริงๆ”

รถยนต์ลัญชชาติญี่ปุ่นจอดสนิทลง คนขับบิดกุญแจรถแล้วเหลือบมอง เพื่อนที่ยังนั่งไม่เปิดประตู ทัศนคติในวันนั้นดูเข้มแข็งขึ้นมากหลังจากวันที่แม่จากไปเมื่อปีก่อน แต่ธรรมชาติรู้ว่าภายในเธอยังเปราะบางเสมอ มีคู่อื่นใหญ่กว่าเอ้อมไปเตะไหล่ลงอย่างคุ้นเคย หัวใจให้เธอลืมเรื่องนี้ไปเสียที

“เราเชื่อว่าสักวันน้อยหน้าคงจะรู้”

“เมียน้อยพ่อคนนี่นี่แสบดีนะ”

แค่ประโยคแรกของเจนภพเมื่อกลับมาเยี่ยมพ่อที่โรงพยาบาลก็ทำเอาคนนอนป่วยถึงกับหน้าตึง นอนแทบไม่ติดเตียง สายตามองดูลูกชายที่ทำหน้าบึ้งราวไปทะเลาะกับใครมา ก่อนจะรีบสะบัดเสียงปฏิเสธ

“จะให้พ่อตีกี่ครั้งก็ไม่ใช่”

เจนภพตอบอย่างเหนียวใจ แต่ก็โทษใครไม่ได้นอกจากตัวเอง ที่ชอบทำพฤติกรรมแบบที่เจนภพกำลังกล่าวหาอยู่มาหลายครั้ง จนลูกชายไม่เชื่อใจคนเป็นพ่ออีกต่อไป

“ก็จากคราวของน้องแอนอะไรนั่นที่พ่อปฏิเสธเป็นเดือน หลอกผมได้ตั้งนานแล้วไง...เล่นซ้อรถให้ขับเป็นคันๆ คุณบ่มแม่มายลุดติดอะไรนั่นอีก ที่พ่อลากเข้าบ้านแล้วอ้างว่าเป็นลูกจ้าง พอตกติกก็ย่องหา จนหลังๆ ซักจะลามปามนี้กว่าตัวเองเป็นเมียใหญ่ แสดงอิทธิฤทธิ์เรียกร้องนู่นนี่นั่น...แล้วคนนี่ทำไม่จะไม่ใช่”

เจนภพว่าแล้วนึกถึงเจ้าของหน้าตาจิ้มลิ้มที่กล้าด่าเขาปาวๆ ทั้งๆ ที่ตัวเองก็อยู่ในถิ่นเขา...แม้ไม่อยากใส่ใจเท่าใดนัก แต่เพราะไม่เคยโดนใครประณามเช่นนี้มาก่อน ก็เลยทำให้ชายหนุ่มผู้มีความภูมิใจในตัวเองมาตลอดชีวิตถึงกับเสียความมั่นใจไปไม่ใช่หน่อย จนเขาถึงกับตั้งเป้าหมายระหว่างทางมาโรงพยาบาลว่า จะต้องทำให้ผู้หญิงปากจัดที่ชื่อน้อยหน้าพุดขอโทษเขาให้ได้

“ทำไมลูกต้องยุ่งเรื่องนี้ ถ้าไม่ใช่ก็คือไม่ใช่”

“ทำไมนะเธอ” เสียงนั้นเรียบจนผู้ฟังไม่สามารถรับรู้อารมณ์ผู้พูดได้

Love Star ดวงนี้ชื่อ..."เนวิกา"

เนวิกาเพิ่งเรียนจบหมาดๆ จากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรียกได้ว่าไฟกำลังแรงทีเดียว

ผู้เขียนรักการอ่านตั้งแต่เด็ก จนต่อมาก็เริ่มสนใจการเขียนขึ้นมาบ้าง และเริ่มแต่งนิยายครั้งแรกตั้งแต่เรียนชั้นมัธยมต้น แต่ก็เลิกเล่มไปในเวลาอันรวดเร็วเพราะหันไปทุ่มเทให้กับการเรียนอย่างเต็มที่ จนเข้ามหาลัยก็ได้อยู่ในคณะที่ต้องอ่านหนังสือมาก สมใจอยาก และช่วงนี้เองที่ผู้เขียนเกิดความคิดว่า 'อยากอ่านหนังสือที่มีพล็อตแบบหุ่นแบบนี้' เพื่อหลีกเลี่ยงหนังสือวรรณคดีแบบหตุที่ที่ต้องอ่านในวิชาเรียน แต่ด้วยความที่ห่างนิยายไทยไปนาน จึงไม่รู้ว่านิยายเรื่องไหนมีพล็อตแบบที่ตัวเองอยากอ่านบ้าง ก็เลยตัดสินใจลองเขียนดูเองไปเสียอย่างนั้น

การเขียนในช่วงแรกเป็นการลองผิดลองถูก ถึงได้รู้ว่าตัวเองยังขาดประสบการณ์อีกมาก พอเขียนจบไปเรื่องหนึ่งก็มีพล็อตนิยายเรื่องต่อมา คราวนี้จึงพยายามเขียนพร้อมกับพัฒนาตัวเองอย่างเต็มที่ แล้วตัดสินใจส่งมาให้สำนักพิมพ์อรุณพิจารณาเป็นที่แรกแบบกล้าๆ กลัวๆ และก็คาดไม่ถึงเช่นกันว่าเรื่องจะผ่านการพิจารณาจนกลายมาเป็น *วิวรรักษ์ร้อยเล่ม* ในมือทุกท่านตอนนี้

โดยส่วนตัวคิดว่ากาเขียนเป็นงานที่ทำแล้วเหมือนไม่ได้ทำงาน เป็นหนึ่งในงานที่ผู้เขียนทำแล้วมีความสุขกับมันมากที่สุด และดูทำแล้วก็คงยังไม่หยุดเขียนง่าย ๆ แน่นอน

พูดคุยและติดตามผลงานต่อไปได้ที่ Facebook: เนวิกา

ผลงานที่ผ่านมา

หวานลับแลห์

สำนักพิมพ์คำต่อคำ (๒๕๕๗)

